

ΠΡΑΣΙΝΟ ΣΤΟ ΤΣΙΜΕΝΤΟ (του Δημήτρη Α. Δημητριάδη)

✘ Χρόνια, τώρα, ένας άλλος πόλεμος, ένας παράξενος πόλεμος, ανοίγεται ενάντια στον ίδιο εχθρό και στην ίδια νοοτροπία. Ιδιόμορφος πόλεμος, αφού δεν έχει θύματα και νικητής είναι πάντα ο άνθρωπος, ενώ στους όποιους πολέμους και σε αυτούς που γίνονται κάτω από το όνομα της πιο μεγάλης ιδέας, νικημένος είναι πάντα ο ίδιος.

Στον τόπο μας, ο πόλεμος αυτός, ο πόλεμος του τσιμέντου, πρόσθεσε με τον τρόπο του και τους ζωντανούς στα θύματά του. Κι αν δεν κηρύξουμε την καθολική μας αντίδραση, όλες οι μελλοντικές γενιές θα μπούνε στη μακάβρια λίστα των θυμάτων του.

Η νέα αυτή πραγματικότητα δεν είναι αφηρημένη έννοια εμπνευσμένη από ένα παιχνίδι με τις λέξεις, αλλά ένα καθολικό φαινόμενο που το ανακαλύπτουμε αναπνέοντας. Παιδί της τεχνολογικής εξέλιξης, τα βλέπει όλα μεγάλα, εθνικά, υπόσχεται ευημερία, κατανάλωση, αναδημιουργία και στο τέλος σκοτώνει.

Στη Αθήνα, που την παρουσιάζουν σαν αντιπροσωπευτικό παράδειγμα προς αποφυγήν οι οικολόγοι, το τσιμέντο σάπισε την Ακρόπολη, τσιμέντωσε το γιασεμί και τη μπουκαβίλια, εξαφάνισε ελαιώνες, πευκώνες που υπήρχαν από την αρχαιότητα, γειτονιές ολόκληρες που γέμιζαν την παιδική ψυχή. Τα χελιδόνια την εγκατέλειψαν.

Μας θάψανε στο τσιμέντο. Πόλεις ολόκληρες – Θεσσαλονίκη, Βόλος, Ηράκλειο, Ιωάννινα και άλλες, όλες, μα όλες, πνίγηκαν στο τσιμέντο. Χάθηκαν τα ωραία νεοκλασικά σπίτια, οι αυλές με τα μπαλκόνια, οι γειτονιές όπου ο κάθε άνθρωπος γνώριζε τον συνάνθρωπό του. Πάνε πια οι κάμποι, οι εξοχές. Και οι θάλασσες γέμισαν σκουπίδια. Το περιβάλλον, που μας είχαν παραδώσει σχεδόν ανέπαφο οι αιώνες, θάφτηκε μέσα σε λίγα χρόνια, χωρίς

να φταίει αυτό το ίδιο υλικό αλλά η κακή και ανεξέλεγκτη χρησιμοποίησή του.

Μας θάψανε, λοιπόν. Κλεισμένοι στα τσιμεντένια κλουβιά μας, πλαδαροί, καταναλωτές με πειραγμένα συκώτια και έντερα, υπναλέοι, κοιτάζουμε την τηλεόραση χαϊδεύοντας σκυλιά, γιατί, που τα υιοθετήσαμε για να τα κάνουμε κι αυτά δυστυχημένα. Ο ένας πλάι στον άλλον, μα πάντα παράλληλοι και χωρίς ελπίδα κάποτε να συναντηθούμε, κοιτάζουμε την πόλη μας εύπορη από τράπεζες, μεγάλα καταστήματα, εργοστάσια και σούπερ μάρκετ.

Ποιος φταίει; Το πρόβλημα είναι πολιτιστικό και πολιτικό. Που σημαίνει ότι η επιστήμη, με την τεχνολογία που έφερε, έχει μεγάλη ευθύνη για την καταστροφή του περιβάλλοντος. Ανάλογες ευθύνες, όμως, έχει και η πολιτική που επέτρεψε την ανεξέλεγκτη εφαρμογή της νέας τεχνολογίας.

Ούτε ο πόλεμος μας σώνει, ούτε ο σεισμός. Μόνο η θαρραλέα και σωστή απόφαση να διορθώσουμε ό,τι εμείς οι ίδιοι καταστρέψαμε. Αν πάρουμε όλη την ενοχή και την ευθύνη επάνω μας, τότε μόνον θα μπορέσουμε να αντιμετωπίσουμε αποτελεσματικά αυτό το καρκίνωμα. Πλάι στο υπουργείο χωροταξίας και περιβάλλοντος, θα πρέπει να ιδρυθεί ένα «Υπουργείο κατεδαφίσεων». Το ένα θα γκρεμίζει και το άλλο θα παίρνει δρακόντεια μέτρα για κάθε κτίσμα, για κάθε σπιθαμή γης, για κάθε δέντρο, για κάθε βράχο. Δρακόντεια μέτρα και ένα μόνο όπλο: Το πράσινο. Αυτό θα γκρεμίσει το τσιμέντο, αυτό θα διώξει το νέφος, αυτό θα φέρει τη γαλήνη στα παιδιά μας δίνοντάς τους χώρους ελεύθερους, πάρκα, παιδικές χαρές, πνευματικά κέντρα. Αυτό θα δώσει την αίσθηση σε όλους μας ότι ζούμε σε πόλεις αγαπημένες, γλυκές και όχι σε ένα στρατόπεδο, όμηροι ενός τεχνολογικού πολιτισμού και μιας κοινωνίας, που, αν δεν την κάνουμε πιο ανθρώπινη, πιο ειρηνική, στο τέλος θα μας στείλει το σύννεφο που φοβόμαστε, το νέφος με τη μοιραία δόση.

Φωτο : stocksnap.io